

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Προσματικά, την ίδια μέρα κιόλας, έπηγα και βρήκα το δόκτορα Σεβιλιέ, αυτόν που ένοσήλευε το Μωρίς. Με δέχτηκε με καλωσύνη και όταν του άνακοίνωσα το σκοπό της επισκέψεώς μου, μου είπε:

—Δέν θα σ'αs κρύψω, κυρία μου, την αλήθεια... 'Η κατάσταση αυτού του νέου είναι πολύ άσχημη... Δέν αποκλείεται να πάθη καμμιά κρίση ή όποια να έχη μοιραία αποτελέσματα...

—'Αλήθεια, γιατρέ; τόν διέκοψα εγώ με άγωνία. Καί δέν μπορεί να γίνη καλά;...

—Γί να σ'αs πώ, κυρία μου. 'Η έπιστήμη δέν μπορεί να κάνη τίποτε σ' αυτές τις περιπτώσεις. Αυτό όμως που δέν μπορεί να κάνη ή έπιστήμη, μπορεί να τό κάνη ένας άνθρωπος...

Καί λέγοντας αυτά τα λόγια, ό γιατρός με κύτταξε στα μάτια σαν ναθελε έτσι να μου δείξη ότι εγώ ήμουν ό άνθρωπος αυτός.

Είχε καταλάβει τάχα τίποτε;

Κοκκίνισα έλαφρά και του άπάντησα:

—Κι' ό άνθρωπος αυτός τί έπρεπε να κάνη;...

—'Ο γιατρός δέν μου άπάντησε άμέσως. Με κύτταξε όμως πάλι στα μάτια και μου είπε:

—Γιά να σ'αs άπαντήσω στην έρώτησί σας πρέπει να ξέρω ποιά είναι ή σχέση σας μ' αυτό το νέο... Μή διστάζετε 'Ανοίχτε μου την καρδιά σας και μιλήστε μου μ' ειλικρίνεια. 'Ο γιατρός είναι ό,τι κι' ό πνευματικός...

—'Εχετε δίκη, του άπάντησα.

Καί χωρίς καμμιά δυσκολία του άπεκάλυπα όλη την αλήθεια.

—'Η θέσις σας είναι λεπτή, μου είπε τότε. 'Εφ' όσον όμως ό νέος αυτός ύποφέρει για σ'αs και δέν μπορείτε πειά να του προσφέρετε τόν έρωτά σας, δώστε του τή φιλία σας, τή στοργή σας... Γινήτε γι' αυτόν μιá σύντροφος, φροντίξτε να είστε όσο τó δυνατόν περισσότερο κοντά του. 'Απασχολήτε με τις κουβέντες σας τις σκέψεις του και μήν άμφισβάλλετε ότι σιγά-σιγά κι' ό δικός του έρωσ θα μεταάληθθί σε στοργή και εκτίμησι... Μου είπατε πώς θέλει να φύγη για την 'Ανατολή... Μήν τόν αφήσετε γιατί θα σκοτωθθί χωρίς άλλο, εκεί κάτω, θα πάη μόνος του ζητώντας τόν θάνατο... "Όχι, κάνετε ό,τι σ'αs είπα και θα δήτε ότι θα τόν σώσετε.

Εύχαριστησα θερμά τόν λαμπρό αυτό έπιστήμονα κι' έφυγα για να γυρίσω στη βίλλα.

Μιά δυσκολία παρουσιαζόταν τώρα... Θα δεχόταν τάχα ό σύζυγός μου αυτή τή λύσι;... Δέν ήταν κάπως έξευτελιστικό γι' αυτόν ν' αναλάβω να παίξω τó ρόλο τής συντρόφου ένός ανθρώπου, ό όποιος με άγαπούσε.

"Όταν είδα τόν Ζάν και του μίλησα για όλ' αυτά, όταν του εξέφρασα τούς φόβους για τή στάσι του, εκείνος χαμογέλασε και μου είπε:

—"Όχι, Τζουλιάννα. 'Εγώ δέν

έχω καμμιά αντίρρησι. Είσαι έλεύθερη να κάνης ό,τι θέλεις. Μπορώ μάλιστα να σε διευκολύνω στην άποστολή σου; Τί θα έλεγες άν καλούσαμε το Μωρίς να τόν φιλοξενήσουμε στο περίπτερο που είναι στόν κήπο τής βίλλας; "Ετσι θα μπορήs να του κάνης περισσότερη συντροφιά, χωρίς να εκτίθεσαι στα μάτια του κόσμου. Μπορούμε μάλιστα να τόν παρουσιάσουμε και για συγγενή σου, ό όποιος ήρθε εδώ για ν' αναρρώση... 'Η μόνη δυσκολία είναι άν θα τό δεχθί ό ίδιος αυτό. Μπορείs όμως έσύ να τόν πείσης...

Δέν ήξερα πώς να εύχαριστήσω τó σύζυγό μου για τήν τόση καλωσύνη του...

'Αλήθεια, τέτοια μεγαλοψυχία πρέπει να είναι πολύ σπανία στους ανθρώπους. Πριν τόν παντρευθώ ποτέ μου δέν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι κάτω άπ' τó λεπτό και φαινομενικά τόσο σκεπτικιστή αυτό άριστοκράτη, κρυόταν μιá τόσο μεγάλη, μιá τόσο ύπέροχη καρδιά!

—Μή με θαυμάζεις, Τζουλιάννα μου! μου είπε σέ λίγο γελώντας. "Όχι, δέν είμαι τόσο μεγαλόψυχος. Περισσότερο μεγαλόψυχη είσαι σύ!... "Ό,τι κάνω, τό κάνω γιατί έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σένα και στην άγάπη σου. Μου χαρίζεις τόση εύτυχία, ώστε δέν θα σου άρνηθώ ποτέ τίποτε, όσο μεγάλο κι' άν είναι, φτάνει να μπορώ να τό κάνω. Καί με φίλησε τρυφερά...

Τήν άλλη μέρα τó πρωί θρισκόμουν πάλι στού Μωρίς. Τόν βρήκα όρθιο αυτή τή φορά.

Μόλις με είδε εκείνος, δέν μπόρεσε να κρύψη τήν έκπληξί του και τή χαρά του.

—Σεις εδώ; είπε. Μά χθές είχαμε άποχαιρετισθί!

—"Όχι, Μωρίς, του είπα με σοβαρότητα. Δέν θα φύγης.

'Εκείνη τή στιγμή είδα άπάνω στο τραπέζι του μιá μιστελειωμένη άναφορά πρós τó ύπουργείο των Στρατιωτικών, διά τής όποιας ζητούσε να τόν στείλουν στην 'Ινδοκίνα.

Τήν πήρα στα χέρια μου, τή διάβασα και, με τόν πιό φυσικό τρόπο του κόσμου, τήν έσχισα...

—Τί κάνετε εκεί; με ρώτησε. Γιατί τή σχίζετε;

—Γιατί δέν θα π'αs στην 'Ινδοκίνα... Θα μείνης εδώ ν' αναρρώσης και δέν θα σ' αφήσω να φύγης άν δέν γίνης έντελώς καλά. Θάρθης μάλιστα να κατοικήσης σ' ένα ώραίο περίπτερο που έχουμε στόν κήπο τής βίλλας μας...

—Τί λέτε! έκανε εκείνος κατάπληκτος. Νάρθω να κατοικήσω κοντά σας! Μά αυτό είν' άδύνατον! Δέν μπορώ να τό δεχτώ ποτέ.

—Θάρθης, Μωρίς! του είπα με τόνο γλυκό κι' έπιτακτικό συγχρόνως. Θάρθης!... Τό θέλω!... 'Εδώ ζής ανάμεσα σε ξένους ανθρώπους, οί όποιοι δέν μπορούν να δείξουν περισσότερο άπό ένα τυπικό ένδιαφέρον για σένα. 'Ενψ εκεί θα έχης έμένα...

—Μά έσεις δέν μ' έχετε τίποτε...

—Πώς; "Όστε δέν θέλεις. Μωρίς, να είμαι ή καλύτερή σου φίλη;... 'Η αδελφή σου;...

—"Ω! άν τό θέλω! είπε εκείνος. Καί μόνο ή παρουσία σας φτάνει για να μου δώση ζωή, για να μου τονώση τις δυνάμεις... (Άκολουθεί)

Πήραμε σιγά-σιγά τó δρόμο τής άκρογιαλιάs